

[Justitsministeren.]

overbevise mig — jeg tror heller ikke nogen anden — om, at der er noget grundlag for en rigsretsanklage.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg har kun en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Lanung, der jo har gjort sig så ridderligt til forsvarer for det ærede medlem fru Edel Saunte — det er måske også det bedste, man kan sige om det ærede medlems indsats i den forbindelse. Det drejer sig om det, som det ærede medlem siger i forbindelse med Vedeludvalgets betænkning.

Det, jeg har sagt, er, at den henvisning til Vedeludvalgets betænkning ikke kan fremføres som støtte for den handle måde, som fhv. minister Kjærboel i sin tid udviste. Vedeludvalgets betænkning giver jo udtrykkeligt anvisning på, at for at vintersejlad på Grønland kan være forsvarlig, skal en lang række særlige foranstaltninger af sikkerhedsmæssig art søges iværksat, foranstaltninger, der ikke var forudsat i den besvarelse, som Kjærboel i sin tid gav det høje ting. Og derudover gør betænkningen — hvis man ikke blot nøjes med at læse resumeet, men læser, hvad der virkelig står i den — udtrykkeligt opmærksom på nogle særlige forhold, der yderligere skal tages i betragtning, når det drejer sig om passagerer, og jeg henviste det ærede medlem til, hvad der stod i betænkningen.

Jeg må derfor fastholde, at det er uberegtiget, når man vil forsøge at tage netop denne betænkning til indtægt for hr. Kjærboels afvisning af det meget begrundede spørgsmål, som Augo Lyngé i sin tid stillede. Det er tværtimod omvendt. Vedeludvalgets betænkning begrundet yderligere rimeligheden i de store betæneligheder, som Augo Lyngé i sin tid havde.

Poul Møller: Taletidsreglerne her i tinget er af en sådan art, at ordførerne ikke kan få lejlighed til helt at uddybe deres synspunkter efter en ministerbesvarelse, og derfor tager jeg ordet for yderligere at stille nogle spørgsmål til de højtærede ministre og til det ærede medlem fru Edel Saunte, som jeg forstår er en slags ordfører, hvad angår flertallets dagsordensforslag.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede justitsminister i sit svar udtalte, at der ikke var oplyst noget om og der ikke var noget, hverken i protokol eller andre steder, om, hvorvidt hr. Johannes Kjærboel som minister havde underrettet eller drøftet i regeringen, hvordan han den 13. marts skulle besvare spørgsmålet, som var stillet af det daværende ærede medlem hr. Augo Lyngé. Men jeg har også hørt her under debatten, at det var skik og brug, at spørgsmålene blev drøftet i ministermøderne. Jeg vil derfor gerne stille det spørgsmål til den fungerende statsminister: når dette er skik og brug inden for den høje regering eller den daværende høje regering, som den fungerende statsminister jo også var medlem af, hvorfor fraveg man det så i dette tilfælde? Gennemgik man sædvanligvis folketingets dagsorden på tirsdagsmøderne, tog man dér spørgsmålene op, stillede man spørgsmål til den pågældende minister, spurgte man, hvorfor han ikke ønskede at drøfte det i ministermødet, eller var det bare tilfældigt, om ministrene kom med deres spørgsmål eller ikke kom med deres spørgsmål?

Hvert ministerium har jo sin forretningsorden og kan selv bestemme, hvordan de vil lægge den til rette. Men når man siger, at det var skik og brug, at dette blev oplyst for ministerkollegerne og blev drøftet, så har vi vel i dette ting krav på at få at vide, hvorfor man brød denne skik og brug, ikke mindst når hr. Kjærboels tidligere ministerkolleger nu vil misbillige hans optræden i sagen; for gennem alt det, der er blevet sagt i denne sag, står det jo ganske fast, at dette dagsordensforslag, som flertallet nu stiller, ikke kunne være vedtaget, hvis hr. Johannes Kjærboel stadig var minister; så kunne han i hvert fald ikke være forblevet som minister. Dagsordensforslaget er af en sådan karakter, at en minister ikke kan eller kunne modtage det.

Det, der foregår, er altså, at tidligere ministerkolleger nu misbilliger den optræden, som hr. Kjærboel lagde for dagen, og derfor må det være i folketingets interesse at få besked om, hvorfor man brød skik og brug, om der foreligger noget som helst herom, eller om man har gjort forsøg på at få noget sådant at vide.

Den højtærede justitsminister sagde i sit